

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **V. V.**, zastoupený Mgr. Danielem Holým, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 8. 2015, č. j. 32 Az 14/2015 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Daniela Holého, **se určuje** částkou 8.228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 4. 8. 2015, č. j. 32 Az 14/2015 – 23, odmítl podle ust. § 37 odst. 5 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 6. 5. 2015, č. j. OAM-34/LE-BE02-P06-2015, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť i přes výzvu soudu žalobu nedoplnil ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost a současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli zástupcem advokáta Mgr. Daniela Holého a vyzval ho k doplnění kasační stížnosti. Zástupce stěžovatele v doplnění kasační stížnost poukázal na to, že stěžovateli měl být ustanoven zástupce v řízení o žalobě a krajský soud pochybil, pokud tak neučinil. Stejně tak krajský soud pochybil, pokud žalobu odmítl. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovilo souhlas se závěry krajského soudu o odmítnutí žaloby. Žaloba obsahovala takové nedostatky, pro které bylo nutno ji

odmítnout. Ministerstvo se nad rámec uvedeného vyjádřilo i k důvodům, pro které nemohl být stěžovateli udělen azyl.

Stěžovatel v replice ministerstvu vytkl, že se vyjadřovalo k důvodům, pro které nemohl být stěžovateli udělen azyl. Podstatu kasační stížnosti tvoří posouzení nezákonnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle stěžovatele neměla být žaloba odmítnuta a krajský soud měl stěžovateli ustanovit zástupce.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, všechny přístupné na www.nssoud.cz.

Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Je přitom v zájmu stěžovatele, aby v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu uvedl, v čem spatřuje v jeho případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se také nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou. Byl-li stěžovatel vyzván usnesením ze dne 2. 7. 2015 k doplnění žaloby, která neobsahovala žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., byla mu k tomu stanovena přiměřená lhůta a byl poučen o následcích pro případ, že jí nebude vyhověno, a žaloba doplněna nebyla, pak byl postup krajského soudu v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího

pokračování

správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, usnesení ze dne 14. 2. 2008, č. j. 6 Azs 119/2007 - 55). V usnesení ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Azs 20/2013 - 28, Nejvyšší správní soud uvedl, že „podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba mimo jiné obsahovat žalobní body, z nichž bude patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Tyto žalobní body, je přitom stěžovatel povinen uvést ve lhůtě pro podání žaloby. V situaci, kdy žaloba žalobní body neobsahoval, krajský soud stěžovatele vyzval k doplnění a upřesnění původně podané žaloby, a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu, přičemž stěžovatele současně také náležitě poučil. (...) Stěžovatel však výzvě nikterak nevyhověl a vytýkané nedostatky žaloby neodstranil. Krajský soud (...) tak podle Nejvyššího správního soudu postupoval v souladu se zákonem, pokud takovou žalobu odmítl.“ Dále lze poukázat např. i na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, v němž se uvádí: *Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet. ... Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným.*“ Rovněž lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, v němž se uvádí: *„Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“* Pokud stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na nezákonnost usnesení o neustanovení zástupce krajským soudem (usnesení ze dne 2. 7. 2015, kterým byla zamítnuta jeho žádost o ustanovení zástupce a stěžovatel byl vyzván k doplnění kasační stížnosti), konstatuje Nejvyšší správní soud, že proti tomuto usnesení mohl stěžovatel podat kasační stížnost (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 47, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 8 As 21/2005 - 101), o čemž byl poučen, ale této možnosti nevyužil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle ust. § 104a odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl ustanoven zástupcem advokát a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za dva úkony právní služby (doplnění kasační stížnosti a replika) v částce 2 x 3.100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 2 x 300 Kč, celkem tedy 6.800 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen

odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1.428 Kč. Celková částka odměny proto činí 8.228 Kč. Za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování nepřiznal, protože ustanovený advokát netvrdil ani nedoložil, že by ve věci proběhla porada s klientem. Nahlížení do spisu není samostatným úkonem právní služby.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu